

- Hvad angår missionschefens kompetence til at træffe afgørelser vedrørende forflyttelse af personale, og hvilken rolle den udstationerede medlemsstat inden for rammen af overførsel af udstationeret personale spiller, har appellanten gjort gældende, at der er sket en tilsidesættelse af artikel 61, stk. 2, i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, for så vidt som Retten ikke fulgte afgørelsen i den sag, der blev hjemvist af Den Europæiske Unions Domstol.
- Urigtig gengivelse af beviserne.
- Tilsidesættelse af retten til forsvar og retten til ligebehandling, for så vidt som appellanten ikke blev hørt med hensyn til nogle af de dokumenter og skriftlige bemærkninger, der blev fremlagt af Rådet under sagen i første instans.
- Tilsidesættelse af procesreglementets artikel 134, stk. 1, for så vidt som det er anført, at appellanten skal betale omkostningerne i sag C-455/14 P, som hun fik medhold i.

⁽¹⁾ EUT 2009, L 322, s. 22.

Appel iværksat den 26. juni 2018 af European Citizens' Initiative One of Us til prøvelse af dom afsagt af Retten (Anden Udvidede Afdeling) den 23. april 2018 i sag T-561/14, European Citizens' Initiative One of Us m.fl. mod Europa-Kommissionen

(Sag C-418/18 P)

(2018/C 341/06)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: European Citizens' Initiative One of Us (ved barrister P. Diamond og solicitor R. Kiska)

De andre parter i appelsagen: Republikken Polen, Europa-Kommissionen, Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Rettens dom af 23. april 2018 i sag T-561/14 ophæves.
- Kommissionens meddelelse COM(2014) 355 final af 28. maj 2014 annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne i appelsagen og i sagen i første instans.

Anbringender og væsentligste argumenter

For det første anvendte Retten artikel 117 EU forkert, set i lyset af artikel 11, stk. 4, TEU, artikel 24 TEUF og forordning nr. 211/2011⁽¹⁾, idet ethvert skøn fra Kommissionen skal være i overensstemmelse med målsætningerne med det europæiske borgerinitiativ (»EBI«). Rettens afgørelse tog ikke hensyn til lovgivers hensigt med forordningen, og har som følge deraf gjort den overflødig.

For det andet begik Retten en fejl, idet den ikke fastslog, at Kommissionens meddelelse COM(2014) 355 final⁽²⁾ undlader at fastsætte meddelelsens retlige og politiske konklusioner særskilt, således som det kræves efter forordning (EU) nr. 211/2011.

For det tredje undlod Retten at efterprøve Kommissionens meddelelse COM(2014) 355 final med den påkrævede grad af kontrol. Retten anvendte en begrænset efterprøvelse, nemlig standarden åbenbart fejlagtig.

For det fjerde og under alle omstændigheder, hvis den prøvelsesstandard, Retten anvendte, er den rigtige (hvilket bestrides), undlod Retten at fastslå, at den begrundelse, Kommissionen gav i Kommissionens meddelelse COM(2014) 355 final, opfyldte standarden for åbenbart fejlagtig, idet Kommissionen bl.a. undlod at foretage en korrekt anvendelse af sag C-34/10, Oliver Brüstle mod Greenpeace e.V, og undlod at drage konsekvenserne af ordningen med »tredobbelt sikring«, som ikke indeholder nogen etiske sikkerhedsforanstaltninger (og som rent faktisk belønner medlemsstaterne for at sænke deres etiske sikkerhedsforanstaltninger for at få adgang til forskningsmidler). Kommissionen begik endvidere en åbenbar fejl, idet den foreslog, at der foreligger en international forpligtelse til at give adgang til abort, som følger af handlingsprogrammet for den internationale konference om befolkning og udvikling i 1994 og FN's »årtusindudviklingsmål«, og Retten begik endvidere en fejl med en ulogisk antagelse af, at finansiering af organisationer, der fremmer og praktiserer abort i udviklingslande, gavner mødrenes sundhedstilstand, i stedet for en forøgelse af de midler, der gives til de stærkt underbemandede og underforsynede sundhedssystemer i disse nationer.

For det femte begik Retten en fejl, idet den fejlkarakteriserede EBI'et som et initiativ til fremme af tre specifikke lovgivningsforslag, snarere end som et forslag til beskyttelse af fosterets værdighed. Retten undlod således at anlægge en korrekt tilgang til sagens spørgsmål.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 211/2011 af 16.2.2011 om borgerinitiativer (EUT 2011, L 65, s. 1).

⁽²⁾ Kommissionens meddelelse om det europæiske borgerinitiativ »One of us«.

Appel iværksat den 26. juni 2018 af Tjenesten for EU's Optræden Udadtil til prøvelse af dom afsagt af Retten (Femte Afdeling) den 13. april 2018 i sag T-119/17, Alba Aguilera mod EU-Udenrigstjenesten

(Sag C-427/18 P)

(2018/C 341/07)

Processprog: fransk

Parter

Appellant: Tjenesten for EU's Optræden Udadtil (ved S. Marquardt og R. Spac, som befuldmægtigede, bistået af abogado M. Troncoso Ferrer, advokat F.-M. Hislaire og abogada S. Moya Izquierdo)

De andre parter i appelsagen: Ruben Alba Aguilera, Simone Barengni, Massimo Bonannini, Antonio Capone, Stéphanie Carette, Alejo Carrasco Garcia, Francisco Carreras Sequeros, Carl Daspect, Nathalie Devos, Jean-Baptiste Fauvel, Paula Cristina Fernandes, Stephan Fox, Birgitte Hagelund, Chantal Hebberecht, Karin Kaup-Laponin, Terhi Lehtinen, Sandrine Marot, David Mogollon, Clara Molera Gui, Daniele Morbin, Charlotte Onraet, Augusto Piccagli, Gary Quince, Pierre-Luc Vanhaeverbeke, Tamara Vleminckx, Birgit Vleugels, Robert Wade og Luca Zampetti

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Appellen antages til realitetsbehandling, og der gives appellanten medhold.
- Følgelig ophæves Rettens dom af 13. april 2018 i sag T-119/17.
- EU-Udenrigstjenesten gives medhold i de for første instans nedlagte påstande.
- De andre parter i appelsagen tilpligtes at betale sagsomkostningerne i begge instanser.

Anbringender og væsentligste argumenter

Det første appelanbringende er, at Retten har begået en retlig fejl ved fortolkningen af artikel 1 i bilag X til tjenestemandsvedtægten. Ifølge Retten pålægger denne bestemmelse en pligt til at vedtage almindelige gennemførelsesbestemmelser i overensstemmelse med vedtægtens artikel 110, som gælder for hele vedtægtens bilag X, og bl.a. bilagets artikel 10 (præmis 30 og 31 i den appellerede dom). I bilag X har lovgiver imidlertid kun udtrykkeligt formuleret en pligt til at fastsætte almindelige gennemførelsesbestemmelser i artikel 3. I andre bestemmelser, så som artikel 2, afsnit 2, artikel 5, stk. 2, artikel 8, afsnit 1, eller artikel 10 og 21, har samme lovgiver derimod udelukkende foreskrevet »betingelser« eller »gennemførelsesbestemmelser« fastsat af ansættelsesmyndigheden.